

KALÓZOK

A követek a szent kehellyel hajóra szálltak. A hajó is szépen fel volt díszítve, válogatott legénység teljesített szolgálatot rajta. A tenger nyugodt volt, kedvező szél dagasztotta a vitorlákat. Úgy látszott, hogy az út akadályoktól mentes lesz.

Ámde alig hagyták el a *szicíliai tengeri átjárót*, mikor egy gyors járatú idegen hajó jelent meg a látóhatáron. Egyenest feléjük igyekezett. A követek, bízva az augurok jóslatában, nem nyugtalankodtak, a kormányos azonban jobbnak látta kikerülni az ismeretlen hajót. De hiába, mintha csak az istenek akaratából történnék, hirtelen teljes szélcsend állt be, a vitorlák leapadtak, kénytelenek voltak egy helyben vesztegelni. Az idegen hajó pedig, amelyet evezősök hajtottak, szemlátomást közeledett. *Liparai kalózhajó* volt. A római vitorlást hamarosan elfogta, és bevontatta Lipara kikötőjébe.

Lipara szigetének lakói kereskedés és földművelés mellett kalózkodással is foglalkoztak. Ügyes hajósok lévén, ha idegen hajó járt arra, biztos zsákmányuk lett. Most is így történt. Mikor a zsákmány felosztására került volna a sor, az összegyűlt nép ámulva nézte a csodálatos kelyhet. Ujjongtak, kiáltoztak örömeikben. A megkötözött rómaiak már semmi jót nem reméltek, de úgy látszik, az augurok mégsem tévedtek a madárjóslatban. Mert a liparaiak vezére, Timasitheus csendet intett, és így szólt a követekhez:

- Kik vagytok, idegenek, és honnan jöttök?

A három követ sorra előadta útjának célját, elmondták, hogy hívják őket,

honnét jöttek, de főleg az ajándékról beszéltek:

- Apollónak visszük, hálából, mert Veji ostrománál jóslatával segítette Rómát. Ha ez az ajándék nem érkezne meg Delphibe, ha útközben baja esnék, szörnyű baj származnék abból Rómára, de úgy hisszük, Liparára is.

A vezér, aki jelleméből ítélve inkább mondható rómainak, mint liparainak, meghallgatva a követeket, a néphez fordult, és elmondta, mi célt szolgál a kehely. S amilyen a vezér, olyan a népe is: szent tisztelet fogta el valamennyit. Dehogy akarták már feldarabolni a zsákmányt! Dehogy bántották tovább a foglyokat! Feloldozták kötelékeiket, és nyilvános lakomával vendégelték meg őket.

Másnap aztán, mikor a követek kipihenték ennek az ijesztő kalandnak a fáradságait, visszaadták nekik hajójukat, és útnak bocsátották őket. Hogy pedig biztosan eljussanak útjuk végső céljához, és most már semmi zavaró körülmény ne akadályozza őket, a magukéból is útnak indítottak két hajót, hogy kísérik és védelmezzék Apolló ajándékát. A kíséret pedig nemcsak Delphiig tartott, hanem vissza, hazafelé való útjukon is, egészen Rómáig.

Amikor a szenátus mindezt megtudta, és a követség útjának részleteit megismerte, nem maradt hálátlan a liparaiakkal és vezérükkel szemben. Timasitheusszal vendégbarátságot kötöttek, az ő barátja Rómának is barátja, az ő ellensége Róma ellensége is volt, és az atyák még gazdag ajándékot is adtak neki.